

9. O PRZEBACZENIU WIN

Wiele razy w swoim nauczaniu Pan Jezus podejmuje temat przebaczenia. Poświęca mu również niektóre przypowieści. Na uczcie u faryzeusza mówił, że kobiecie odpuszczone są liczne grzechy, „ponieważ bardzo umiłowała”. W przypowieści o nielitościwym dłużniku uświadamia nam różnicę między tym, co Bóg nam przebacza, a tym, co my sobie nawzajem przebaczamy (Mt 18,21-35).

Myśli do homilii

1. Światło słowa płynące z czytań mszalnych danej niedzieli.

2. *Wprowadzenie.* Ci, którzy codziennie odmawiają modlitwę „Ojcze nasz... chleba naszego powszedniego daj nam dzisiaj”, są podobni do człowieka z przypowieści Chrystusa, który nieustępliwie prosił o chleb i go otrzymał. Jezus zachęcał nas, abyśmy prosili wytrwale nie tylko o doczesne potrzeby, lecz także o Ducha Świętego.

3. *Przypowieści o przebaczeniu.* Dziś popatrzymy na dwie przypowieści, w których Zbawiciel ukazuje nam temat przebaczenia. Pierwszą z nich zapisał św. Łukasz. Pan Jezus opowiedział ją wtedy, gdy był w gościnie u faryzeusza. Przyszła tam kobieta, która prowadziła życie grzeszne i zaczęła łzami obmywać nogi Jezusowi. Faryzeusz był zgorzony, a wtedy Jezus powiedział do niego: „Pewien wierzyciel miał dwóch dłużników. Jeden winien mu był pięćset denarów, a drugi pięćdziesiąt. Gdy nie mieli z czego oddać darował obydwom. Który więc z nich bardziej będzie go miłował?” (Łk 7,41-42). Odpowiedź, że ten, komu więcej darowano, sama się nasuwa. Tak więc powiedział faryzeusz, a Pan Jezus potwierdził słuszność jego oceny.

W tej przypowieści przebaczenie ukazane jest w kontekście miłości. Kobieta przyszła kierowana miłością, co potwierdza Chrystus mówiąc do faryzeusza i innych uczestników uczy: „Odpuszczone są jej liczne grzechy, ponieważ bardzo umiłowała” (Łk 7,47). Prośba o przebaczenie jest autentyczna tylko wtedy, gdy płynie z serca, gdy jest powodowana świadomością, że obraziliśmy kogo, kto nas kocha i kogo my również kochamy. Podobnie jest z udzieleniem przebaczenia. Jedyną siłą zdolną do dokonania takiego aktu jest miłość. Bóg nam przebacza, gdyż nas kocha. My przebaczamy winowajcom na miarę naszej miłości do Boga i do ludzi.

Z tej perspektywy popatrzymy na drugą przypowieść o przebaczeniu. Znajdujemy ją w Ewangelii według św. Mateusza (18,23-35). Pan Jezus mówi o dłużniku, któremu król darował ogromną sumę sto tysięcy talentów. Jeden talent to 27 kg złota. Kto i z jakiego powodu może darować tak wielki dług? Królowi musiało bardzo zależeć na dobru tego dłużnika. Chciał zdjąć z niego ciężar winy. Zapewne miał też nadzieję, że człowiek ten się zmieni, bo jeśli zadłużył się aż na tak wielką sumę, to musiało być w jego sercu wielkie pożądanie dóbr materialnych. Nie widzimy jednak zmiany u tego człowieka. Gdy tylko wyszedł od króla odszukał współsługę, który był mu winien sto denarów. Moglibyśmy pomyśleć, że szukał go po to, aby mu dług darować, skoro sam tego doznał od swego króla. Jednak tak się nie stało. Chciwość nie ustąpiła z jego serca. Kazał swego współsługę wtrącić do więzienia dopóki mu całego długu nie odda. Nie było to dobre postępowanie i ostatecznie odczuł to on sam na swojej skórze. Został ukarany więzieniem i musiał spłacać cały dług.

Pan Jezus podsumowuje tę przypowieść słowami: „Podobnie uczyni wam Ojciec mój niebieski, jeżeli każdy z was nie przebaczy z serca swemu bratu” (Mt 18,35). W tej wypowiedzi znika obraz króla, a pojawia się Ojciec niebieski. Nie ma też sług, tylko bracia. Mamy im przebaczać siedemdziesiąt siedem razy. Uczymy się postawy przebaczenia przez całe życie. Okazji do przebaczenia komuś, kto nas zranił, kto nas upokorzył, wykorzystał, wyśmiał, zlekceważył, nie docenił, pominął lub skrzywdził nie brakuje. Pozostając w szkole Chrystusa potrafimy usunąć z naszego serca urazy i uwolnić się od chęci odwetu.

Pierwsze miejsce, w którym uczymy się tej postawy, to modlitwa „Ojcze nasz”. Pan Jezus umieścił w niej prośbę, aby Ojciec niebieski nam przebaczył tak jak my przebaczymy naszym winowajcom. Wypowiadajmy jedną i drugą część tej prośby z miłością, bo kluczem jest miłość. Niech z serca płynie wołanie o przebaczenie naszych grzechów, a także prośba o umiejętność przebaczenia naszym winowajcom. Wypowiadajmy tę prośbę w duchowej jedności z Jezusem, który modlił się z krzyża: „Ojcze przebacz im, bo nie wiedzą, co czynią” (Łk 23,34). Tylko od Niego, ukrzyżowanego Zbawiciela, możemy uzyskać siły do przebaczenia z serca tym, którzy wobec nas zawinili. Tylko ten, kto jest blisko Jezusa i często powtarza Jego słowa, może wzrastać w umiejętności przebaczenia.

Innym miejscem, w którym dojrzeć w nas ta umiejętność, jest sakrament pokuty. Przypomnijmy sobie wtedy słowa Jezusa wypowiedziane do kobiety w domu Szymona faryzeusza: „Odpuszczone są jej liczne grzechy, ponieważ bardzo umiłowała”. Idźmy do konfesjonału kierowani miłością Boga i ludzi. Prośmy Boga o przebaczenie i wyrażajmy naszą gotowość przebaczenia ludziom. Im bardziej kieruje nami miłość, tym więcej jesteśmy w stanie przyjąć Bożej łaski.

Wpatrujmy się w tych, którzy dali nam przykład przebaczenia, szczególnie w postawę świętych i błogosławionych. Oni pokazali nam, że taka droga jest możliwa dla tych, którzy kochają Jezusa i kochają ludzi.

Chrystusowe przypowieści o przebaczeniu ubogacają naszą modlitwę i nasze przeżywanie sakramentów. Ukazują związek modlitwy o przebaczenie z umiejętnością przebaczenia ludziom. Sprawiają, że nasza modlitwa staje się pełnym miłości słowem Boga do nas i pełną miłości prośbą skierowaną przez nas do najlepszego Ojca w niebie.

4. *Zaproszenie do adoracji.* Przeżywajmy tę świętą Eucharystię świadomi, jak wiele nam Bóg przebaczył. Wsłuchajmy się z uwagą w słowa Jezusa: „To jest Krew moja za was wylana na odpuszczenie grzechów”. Po Mszy Świętej adorujmy Pana, który jest miłosierny i cierpliwy, który przebacza i uczy przebaczać.

Modlitwa powszechna

Prośmy miłosiernego Boga, który jest pośród nas, aby mocą swego Ducha odnawiał oblicze ziemi.

1. Ojcze, niech Twoje słowo rozjaśnia drogi Kościoła, aby wszyscy ochrzczeni gorliwie dążyli do świętości. *Ciebie prosimy.*

2. Ojcze, niech Twoja moc sprawi, aby pokój zwyciężał nad wojną, miłość usuwała nienawiść, a przebaczenie doprowadzało do pojednania.

3. Ojcze, niech Twoja dobroć przemienia ludzkie serca, aby nie były obojętne na potrzeby chorych, samotnych i cierpiących.

4. Ojcze, niech Twoje miłosierdzie uzdolni nas do przebaczenia naszym winowajcom, abyśmy nie chowali w sobie urazy i chęci odwetu.

5. Ojcze, niech Twoja łaska otworzy bramy nieba dla naszych braci i siostr (szczególnie N.), aby radowali się na wieki Twoją obecnością.

6. Ojcze, niech Twoja miłość odnowi naszą modlitwę, abyśmy w pokorze wołali do Ciebie słowami, których nauczył nas Twój Syn.

Boże, Ty stworzyłeś świat i dokonałeś dzieła odkupienia. Tobie zawierzamy losy świata i każdego człowieka. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Adoracja Najświętszego Sakramentu

Śpiew na wystawienie Najświętszego Sakramentu.

Kapłan: Panie Jezu Chryste, w każdej Eucharystii prosimy Ojca, aby zesłał Ducha Świętego, który dokonuje cudu przemiany. Przemienia chleb w Twoje Ciało i wino w Twoją Krew. Przemienia nas, grzeszników, w ludzi spragnionych świętości i naśladowujących Ciebie. Przyjmij naszą pieśń dziękczynienia za Twe hojne dary.

Śpiew, np.: „Czego chcesz od nas, Panie”.

L1: Dziękujemy Ci, Panie Jezu, za przypowieści, w których uczysz nas przebaczenia i ukazujesz jego związek z miłością. Powiedziałeś o kobiecie: „Odpuszczone są jej liczne grzechy, ponieważ bardzo umiłowała”. Udziel nam, Panie, takiej miłości, abyśmy szczerze prosili o przebaczenie. Spraw, abyśmy miłowali także naszych bliźnich i abyśmy z serca przebaczeni naszym winowajcom. Broń nas przed postawą dłużnika, któremu darowano sto tysięcy talentów, a on nie potrafił darować stu denarów.

L2: Chciałeś, Panie Jezu, aby modlitwa o przebaczenie była naszą codzienną modlitwą. Każdego dnia wołamy: „Ojcze nasz..., odpuść nam nasze winy, jako i my odpuszczamy naszym winowajcom”. Ojciec niebieski zawsze nam przebacza, gdy o to prosimy. My powinniśmy postępować podobnie. Mamy przebaczać siedemdziesiąt siedem razy. Uczymy się tej postawy od Ciebie, Panie. Ty wisząc na krzyżu modliłeś się: „Ojcze, przebacz im, bo nie wiedzą, co czynią”. Chcemy powtarzać Twoje słowa w ciszy naszych serc, trwając przed Tobą na adoracji.

Modlitwa w ciszy (ok. 2 min.).

Kapłan: Bądź uwielbiony, Panie Jezu, w łasce przebaczenia, które otrzymujemy w sakramencie pokuty. Bądź uwielbiony w pragnieniu przebaczenia naszym winowajcom, jakie Duch Święty budzi w naszych sercach. Bądź uwielbiony w darze modlitwy „Ojcze nasz”, w której każdego dnia prosimy pokornie o przebaczenie i uczymy się przebaczać. Bądź uwielbiony w pięknych przykładach przebaczenia, jakie poznajemy w życiu wielu świętych i błogosławionych. Niech Cię chwala, Panie, niebo i ziemia, teraz i na wieki wieków. Amen.

Śpiew: „Przed tak wielkim” i błogosławieństwo.